

စူးသော်လည်း မပေါက်ပါ

ဝိမ်းလွဲပြီ

စာရေးသူ စိမ်းလွဲဖြူ
ဝတ္ထုအမည် "စူးသော်လည်း မပေါက်ပါ"
အခန်း (၁)

မြဝတီမြို့ကြက်သွန်ဖြူ ပွဲရုံထဲတွင် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာ အလုပ်လုပ်နေသော ရွှေဝတီသည် အလွန်ပင် ပြုံးပျော်နေ၏။ ညနေ အလုပ်ဆင်းခါနီးလေ သူ့လက်ချောင်းများလည်း သွက်လက်လာလေ ဖြစ်သည်။ တခြားသော အလုပ်သမားများကဲ့သို့ ညောင်းညာ ကိုက်ခဲသည့်ပုံစံဖြင့် အလုပ်ဆင်းခဲ့သော နေ့ရက်များသည် ကိုရဲနှင့်မတွေ့ဆုံခင် အချိန်ကသာ။ ယခုမူ ညနေ အလုပ်ဆင်းတိုင်း ချစ်သူက အမြဲလာကြိုနေသော ဝတီ့အတွက် ညောင်းညာမှုများသည် အမောပြေစေ၏။

"ဟေ့ ဝတီ ချစ်ချစ်ကို စောင့်နေတယ်ပေါ့"

"ဝတီတို့များ စန်းပွင့်လိုက်တာနော်။ တို့ကိုလည်း အဲလိုလာကြိုမယ့်သူ ရှိရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ အဟင်းဟင်း ..."

ပွဲရုံထဲမှ ထွက်လာကြသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် သူငယ်ချင်းများက ပွဲရုံရှေ့တွင် ချစ်သူကို စောင့်နေသော ဝတီ့ကိုတွေ့သည်နှင့် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စနောက်သွားကြသည်။ ဝတီလည်း သူတို့ စနောက်သည်ကို သဘောကျဟန်ဖြင့် ပြန်လည် တုံ့ပြန်စကား မဆိုဘဲ ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့်သာ ပြုံးနေမိ၏။

"အဲဒီ အပြုံးကိုက မနာလို ဖြစ်မိတယ်နော် ဟွန့်"

အသံနှင့်အတူ အနားရောက်လာသော ဝင့်ဝါလှိုင်သည် ထိုသို့ ပြောလိုက်၏။

"ဟယ် လှိုင်က မပြန်ရသေးဘူးလား။ ဝတီ အလုပ်ဆင်းခါနီး လှိုင်နေရာ လာကြည့်သေးတယ်။ လှိုင် မရှိတော့လို့ အရင်ပြန်သွားပြီ ထင်လို့ ဝတီလည်း ဒီကို ထွက်လာလိုက်တာ"

"မပြန်ရသေးပါဘူးနော် အလုပ်ဆင်းခါနီးပြီဆိုတော့ မပြီးပြတ်လိုက်တဲ့ ကြက်သွန်ဖြူထုပ်တွေကို ဂိုဒေါင်ထဲမှာ သွားပြန်ထည့်နေတာ။ လှိုင်တို့ အလုပ်နေရာမှာ လှိုင်ရဲ့ ထမင်းချိုင့် ရှိနေတာပဲကို ဝတီက မတွေ့ဘူးလား။ အေးပေါ့လေ ဘယ်တွေ့ပါ့မလဲ အလုပ်ဆင်းရင် ချစ်သူနဲ့ တွေ့ရတော့မှာဆိုတော့ အပျော်လွန်ပြီး ဒီက သူငယ်ချင်းကို မေ့သွားပြီပေါ့"

ရွှေဝတီနှင့် ဝင့်ဝါလှိုင်တို့သည် ကြက်သွန်ဖြူ ပွဲရုံထဲ၌ စတင် ခင်မင်ကြသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းများ မဟုတ်ကြသော်လည်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ပင် ချစ်ခင်ကြ၏။ ယခုမူ ချစ်သူရမှ သူငယ်ချင်းကို မေ့သွားရလေသလားဟု ပြစ်တင်ပြောဆိုရင်း စိတ်ကောက်နေပြန်သည်။

"ချစ်သူရတာနဲ့ သူငယ်ချင်းကို မေ့စရာလား လှိုင်ရယ်။ ဝတီ့ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်။ နောက်ဆို လှိုင်ကို စောင့်ပါ့မယ်။ စိတ်မဆိုးနဲ့တော့နော် နော်လို့။ စိတ်ကောင်းရှိတဲ့သူက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကို စိတ်မဆိုးရဘူးတဲ့"

"ဟင် ဒါဆို လှိုင်က အခုလို စိတ်ဆိုးမိတာကို စိတ်ပုပ်တာလို့ ပြောချင်တာပေါ့"

"ဒါပေါ့"

"ဘာ ဝတီစုတ်"

"အဟီးဟီး စိတ်ပုပ်ကြီးက လိုက်ရိုက်တယ်တော့"

လှိုင်လည်း စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် လိုက်ရိုက်သည်။ ဝတီလည်း ရယ်ရယ်မော
မောဖြင့် ပွဲရုံရှေ့သို့ ပတ်ပြေးနေမိ၏။

``ဘုန်း``

"အ"

"ဟယ် ဝတီ"

သူငယ်ချင်း ဝတီသည် လှိုင်ကိုစရင်း ပတ်ပြေးရင်းဖြင့် ခြေထောက်ခေါက်
ကာ လဲကျသွားတော့၏။ လှိုင်လည်း အလွန်စိတ်ပူစွာဖြင့် ဝတီ့အနား
အပြေးလာသော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့သည်။

"ဝတီ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲဟင် ဘယ်နား နာသွားသေးလဲ။ ဒဏ်ရာ ရ
သွားသေးလား ကိုယ့်ကို ပြပါဦး"

"အိုး ... ကိုရဲ ရပါတယ် ဝတီ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ပြေးရင်းနဲ့ ခြေထောက်
ခေါက်သွားရုံပါ"

ရဲမင်းထိုက်ဆိုသည့် ဝတီ့ချစ်သူသည် ရွှေဝတီ တစ်ခုခုဖြစ်သည်နှင့်
အလွန်ပင် စိတ်ပူတတ်ရှာ၏။ ယခုလည်း ပွဲရုံရှေ့ လူမြင်ကွင်းတွင် ဝတီ့
ခြေထောက်ကို ကိုင်ဆုပ်ကာဖြင့် နှိပ်နယ်ပေးနေသည်။ လမ်းသွားလမ်းလာ
သူများ၏ ငေးကြည့်သွားမှုကြောင့် ဝတီလည်း ရှက်ရှက်ဖြင့် ကိုရဲလက်ကို
အတင်းဖယ်ချနေမိ၏။

"ဘာလို့ အတင်းရုန်းနေတာလဲ ဝတီရဲ့။ ခြေဆစ်လည်သွားတာ မဟုတ်
လား။ ဖြစ်ဖြစ်ချင်း အခုလို သေချာနှိပ်ပေးမှ သက်သာတာ ဝတီရဲ့။ မဟုတ်
ရင် အဆစ်တွေ ရောင်ရမ်းပြီး လေးဖက်နာ ဖြစ်တတ်တယ်။ ငြိမ်ငြိမ်လေး
နေ ကိုယ်နှိပ်ပေးမယ်"

ထိုမြင်ကွင်းကို ရပ်ကြည့်နေမိသော လှိုင်ရင်ထဲ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေ

မိသည်။ အကဲပိုနေတာက အမြင်ကတ်စရာ ကောင်းလိုက်တာဟု လှိုင်စိတ် ထဲ ပြောနေမိ၏။

"လှိုင် ဝတီတို့ ပြန်တော့မယ်နော်"

"အင့်ပါ ကိုရဲ လှိုင်သူငယ်ချင်းကို ဂရုစိုက်ပေးပါဦးနော်"

"အဲဒါတော့ စိတ်ချ။ လိုတာထက်ကို ပိုပြီးတော့တောင် ဂရုစိုက်ပေးဦးမှာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်က ဝတီ့ကို သိပ်ချစ်တာလေ ..."

"ဟာ ကိုရဲ သူငယ်ချင်းရှေ့မှာနော်။ ကဲဟယ်"

"ဟာ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ရိုက်တယ်ဗျို့ အဟွန်းဟွန်း ..."

ကိုရဲနှင့်ဝတီတို့လည်း အချစ်စမ်းကြရင်းဖြင့် ဤနေရာမှ အဝေးသို့ ရောက်သွားကြသည်။ ပွဲရုံရှေ့တွင် လှိုင်တစ်ဦးတည်းသာလျှင် ကျန်ရှိနေ၏။ လှိုင်ရင်ထဲ မနာလိုမှု သဝန်တို့တို့သည် အတိုင်းအဆမဲ့လျက်။

"ဝတီ ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲဟင်"

ချိန်းတွေ့သည့်အချိန်တိုင်း ကိုရဲဘက်မှ ထိုစကား အမြဲမေးလာလေ့ရှိ သည်။ ဝတီကလည်း ချစ်သူကို နွဲ့ဆိုးချင်သေးသောကြောင့် ထိုကိစ္စ ပြော လာတိုင်း ခေါင်းခါ ငြင်းနေမိ၏။

"ဝတီ ကိုယ်မေးနေတာကို မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတာလား။ ဖြေပါ ဦး ကိုယ့်ကို ဘယ်တော့ လက်ထပ်မှာလဲလို့"

အာလူးကြော် စားရင်းဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေသော ဝတီ့ကို ကိုရဲ ထပ်မံ မေးလိုက်သည်။

"ကိုရဲကလည်း ချိန်းတွေ့တိုင်း ဒါပဲ ပြောနေတော့တာပဲ။ ဝတီက ချစ်သူ သက်တမ်းနဲ့ပဲ အကြာကြီး တွဲချင်သေးတာ။ အိမ်ထောင် မပြုချင်သေးပါ

ဘူး။ ကိုရဲဆီက အချစ်တွေကို သိမ်းပိုက်ပြီး ဆိုးချင် နွဲ့ချင်သေးတာပေါ့လို့။
ထိုစကားကြောင့် ရဲမင်းထိုက် ရယ်လိုက်မိသည်။

"ဘာရယ်တာလဲ"

"ဝတီကတော့လေ ခုချိန်ထိ ကလေးဆန်နေတုန်းပဲနော်။ အသက်ကဖြင့်
(၂၇) ရှိနေပြီ။ ကိုယ့်အပေါ် ဘယ်အချိန်ထိ ဆိုးချင်သေးလို့တုံး"

"ကိုရဲနော် ဝတီက (၂၇)နှစ်ရှိတော့ ဘာဖြစ်လို့တုံး။ ကိုရဲကျတော့ရော
အသက်(၃၀) အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီကို။ ဝတီက သနားလို့ ပြန်ချစ်ပေးတာကို
အခွင့်ကောင်း လာမယူနဲ့။ မသိဘူးကွာ ဘာမှ လာမပြောနဲ့။ ဒီအတိုင်းလေး
ပဲ ကိုရဲကို ဆက်ချစ်ချင်တယ်။ မကျေနပ်ရင် လမ်းခွဲလိုက်"

ဝတီထံမှ မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော ထိုစကားလုံးကြောင့် ကိုရဲ
မျက်နှာ ချက်ချင်း ညှိုးကျသွားသည်။

"လမ်းခွဲစကားကို ဘာလို့ လွယ်လွယ်နဲ့ ပြောထွက်ရတာလဲ ဝတီရယ်။
ကိုယ် ဝတီကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပြီး အများကြီး ဂရုစိုက်ပေးခဲ့တာ။ ကိုယ့်အပေါ်
နည်းနည်းလေးတောင် သံယောဇဉ် မရှိဘူးလားဟင်"

ကိုရဲစကားကြောင့် ဝတီ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ ချစ်သူကို စကား
နိုင်လှချင်သော စိတ်ဆန္ဒဖြင့်သာ အနိုင်ပိုင်း ပြောလိုက်မိ၏။ အမှန်တကယ်
ကိုရဲဘက်မှ လမ်းခွဲမည် ဆိုလျှင်တောင်မှ ဝတီ မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။ ကိုယ့်
ဘက်မှ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိသော
စကားတစ်ခွန်းသည် တစ်ဖက်လူအတွက် နာကျင်မှုများစွာ ပေးမိသွား
ကြောင်း ဝတီ နားလည်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်လျက် စိတ်မ
ကောင်းဖြစ်နေရှာသော ကိုရဲကို ဝတီ ဖက်ထားလိုက်၏။ ကိုရဲလည်း ဝတီ
လုပ်ရပ်ကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

"ကိုရဲ ဝတီ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ဝတီက ဒီအတိုင်းပဲ ပါးစပ်ထွက်ရာ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဝတီ ကတိပေးတယ် ကိုရဲကို ဘယ်တော့မှ ထားမသွား ဘူး။ ကိုရဲအပေါ် ဘယ်တော့မှ သစ္စာမဖောက်ဘူး။ ကိုရဲကိုပဲ ဝတီ လက်ထပ် မှာ"

ထိုစကားကြောင့် ရဲမင်းထိုက်၏ မှောင်ကျနေသော မျက်နှာသည် မှိုရသ ကဲ့သို့ လင်းလက် တောက်ပကာ ပြုံးရွှင်သွား၏။

"ဝတီ တကယ်ပြောတာနော် ဝမ်းသာလိုက်တာကွာ။ နောက်ဆို လမ်းခွဲမ ယ့်စကား မပြောရဘူးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် အဲဒီစကား နောက်ဘယ်တော့မှ မပြောတော့ဘူးလို့ ကတိ ပေးတယ်နော်"

"ဝတီက ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်"

"အမလေး မြှောက်ပြောပြန်ပြီ"

"ကိုယ့်ချစ်သူကိုမှ မမြှောက်ပြောရင် ဘယ်မိန်းကလေးကို သွားမြှောက်ရ မှာတုန်း ဝတီရဲ့"

"ဟင် ကိုရဲက ဘယ်မိန်းကလေးကို မြှောက်ချင်လို့လဲ။ ကိုရဲနော် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်ကိစ္စတွေ ကြားလို့ကတော့ တစ်ခါတည်း"

သဝန်တိုမှုများနှင့် တရစပ် ပြောနေသော ဝတီ့နှုတ်ခမ်းရှေ့ ကိုရဲ လက် တစ်ချောင်းဖြင့် ပိတ်ကာလိုက်သည်။

"ဟို့ နိုးနိုး လမ်းခွဲမယ်ဆိုတဲ့စကား ထပ်မပြောနဲ့နော်။ လုံးဝ လုံးဝ မကြား ချင်ဘူး။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဝတီတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိတာ"

ထိုအပြောလေးတွေကြောင့် ဝတီလည်း ပျော်ရွှင်ရပြန်သည်။ ချစ်သူ ဖြစ်ခဲ့ သည့် သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဝတီ့ကို အလိုလိုက် အချစ်ပိုခဲ့သော

ကြောင့် ကိုရဲဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးမိတော့၏။

"ကိုရဲ နောက်ပတ်ကျရင် ဝတီ မော်လမြိုင်ကို ပြန်မယ်"

"ဟင် ဘာ ဘာလို့ပြန်မှာလဲ။ ဝတီက အိမ်ပြန်သွားတော့ မြဝတီမှာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့။ ဝတီ မရှိဘဲ ကိုယ်မနေနိုင်ဘူးနော်။ အခု တောင် ဝတီကို မနက်ပိုင်း အလုပ်သွားပို့တော့ တစ်ချက်တွေ့ရတယ်။ ညနေလာကြိုတော့ အခုလို တစ်ချက်တွေ့ရတယ်။ ပြီးရင် ဝတီကြီးကြီး အိမ် ပြန်လိုက်ပို့ရတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချိန်းတွေ့ချိန်လေးက မနက် တစ်ချက် ညနေတစ်ချက်ပဲ ရှိတာလေ။ ဒီကြားထဲ ကိုယ့်ဆောက်လုပ်ရေးမှာ အရေးပေါ်ကိစ္စတွေရှိရင် ဝတီဆီကို မလာနိုင်လို့ မတွေ့ခဲ့ရတဲ့ ရက်တွေ လည်း ရှိခဲ့တယ်မလား။ ကိုယ့်ခမျာ ဝတီကို မတွေ့ရရင် လွမ်းလွန်းလို့ လက်ထပ်ရအောင်လို့ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့မိတာပေါ့။ ဒါတောင် ဝတီက ကိုယ့်ကို မသနားဘဲ မော်လမြိုင် ပြန်တော့မယ်လို့ ပြောရက်တယ်နော်"

ဝတီ ဆိုလိုချင်တာက တခြား ကိုရဲပြောနေသည်က တခြားစီ လွဲချော် နေ၏။ ရွှေဝတီ၏ ဇာတိမြေ မွန်ပြည်နယ် မော်လမြိုင်မြို့သို့ ပြန်မည်ဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် မရမက လိုက်တားနေသော အလွန်ချစ်တတ်သည့် ချစ်သူကိုကြည့်၍ ဝတီရင်ထဲ ကြည်နူးရသည်။ ဝတီသည် မော်လမြိုင်မြို့ တွင် နေထိုင်သော်လည်း မကြာခဏဆိုသလို ကရင်ပြည်နယ် မြဝတီမြို့ရှိ ကြီးကြီးအိမ်သို့ အလည်လာဖြစ်သည်။ ကြီးကြီးတို့လင်မယားသည် ကလေး မရှိသောကြောင့် ဝတီကို တူမလေးတစ်ဦးထက်ပို၍ သမီးရင်းပမာ ချစ် ရှာ၏။ ဝတီ လာလည်သည့်အချိန်တိုင်း လိုချင်သည်ကို ဝယ်ပေး စားချင် သည်ကို ချက်ကျွေးကာဖြင့် ဂရုစိုက်ပေးရှာသည်။ ပြန်တော့မည်ဟု ပြော လိုက်လျှင်လည်း ကိုရဲကဲ့သို့ အတင်းလိုက်တားမြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝတီ လည်း ကြီးကြီးတို့ကို စနောက်သည့်သဘောဖြင့် မြဝတီမြို့တွင် အလုပ်ရ

လျှင် ကြီးကြီးတို့နှင့်သာ အတူတူနေပါမည်ဟု ကတိပြုလိုက်သည်။ ထို စကားကြောင့် ဝတီကို ကြီးကြီးတို့က ကြက်သွန်ဖြူ ပွဲရုံထဲသို့ အလုပ်သွင်း လိုက်၏။ ထိုနေရာ၌ ဝင့်ဝါလှိုင်ဆိုသော သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကိုရဲနှင့်လည်း ဆုံတွေ့ခဲ့သည်။ ထိုနေ့ကို ဝတီ အမြဲ အမှတ်ရနေ မိသည်။

ထိုနေ့က ဝတီနှင့်လှိုင်တို့ အလုပ်မှ အတူတူပြန်လာကြသည်။ ထုံးစံ အတိုင်း လှိုင်ကို ဝတီက ဟိုဟိုဒီဒီ စနောက်သည့်အခါ လှိုင်က လိုက်ရိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖက်လမ်းသို့ ဝတီ အမြန်ဖြတ်ပြေး၍ ဟိုဘက်လမ်းမှ ပြောင်ပြလိုက်၏။ လှိုင်လည်း ဝတီကို ရိုက်ရန်အတွက် တစ်ဖက်လမ်းသို့ အပြေးကလေးဖြင့် ဖြတ်ကူးစဉ် ကိုရဲ၏ ဆိုင်ကယ်နှင့် တိုက်မိတော့သည်။ ဒဏ်ရာ ကြီးကြီးမားမားမရှိ ပွန်းပဲ့ရုံသာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း တာဝန်သိစိတ် အပြည့်ဖြင့် လှိုင်ကို သူကိုယ်တိုင် ဆေးခန်းသို့ လိုက်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် လှိုင်အိမ်သို့ ပြန်ပို့၍ လှိုင်မိဘများကိုလည်း တောင်းပန်ကာ ဆေး ဖိုးပေးခဲ့သည်။ လှိုင်အိမ်မှ ပြန်ထွက်လာသည့်ချိန် သူတို့နှစ်ဦးလည်း အသီးသီး အိမ်ပြန်ရတော့မည်။ ညနေ အလုပ်ဆင်းသည့်ချိန် ဆိုင်ကယ် တိုက်မိသော လှိုင်ကို ဆေးခန်းပို့ အိမ်ပြန်ပို့ရင်းဖြင့် ညအတော် မှောင် သွား၏။ ဝတီအတွက် အိမ်ပြန်လမ်းကိုပင် ကြောက်လန့်နေမိသည်။ ထို အချိန်တွင် ဝတီနားသို့ သူ့ဆိုင်ကယ် ထိုးရပ်လာ၏။

"ဟို ညီမနာမည်က ဝတီလား။ ဆေးခန်းမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝတီလို့ သုံးနှုန်းတာ ကြားမိလို့ပါ။ ညီမသူငယ်ချင်းကတော့ လှိုင် ထင်တယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် ဝတီနာမည် အပြည့်အစုံက ရွှေဝတီပါ။ လှိုင်နာမည် ကတော့ ဝင့်ဝါလှိုင်လို့ ခေါ်တယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆို ကိုယ်လည်း ဝတီလို့ပဲ ခေါ်မယ်နော်"

"အာ ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် အဆင်ပြေသလို ခေါ်ပါ။ ဒါဆို ဝတီကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်"

သူနားမှ ထွက်ခွာသွားသော ဝတီလက်ကို အလျင်အမြန် ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဝတီလည်း ရုတ်တရက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်ပြီး နောက် အတင်းရုန်းလိုက်၏။

"အိုး ... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ"

"ဆော ဆောရီးပါ ဝတီ။ ကိုယ်ပြောတဲ့စကား မပြီးသေးဘဲ ဝတီက ထွက်သွားလို့ လှမ်းဆွဲလိုက်မိတာပါ။ စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကိုယ့်မှာ မကောင်းတဲ့ အကြံအစည် လုံးဝမရှိပါဘူး"

"အစ်ကိုက ဘာပြောဦးမလို့လဲ။ ဝတီနဲ့ ဘာပြောစရာ ကျန်သေးလို့လဲ"

"ကိုယ့်နာမည်က ရဲမင်းထိုက်။ ဝတီက ကိုယ့်ထက် ငယ်မယ်ထင်တယ်။ ကိုယ့်ကို ကိုရဲလို့ ခေါ်နော်"

ဝတီဘက်မှ သူနာမည် မမေးသော်လည်း သူ့ဘာသာ အတင်းမိတ်ဆက်ပေး၍ သူ့ကိုပင် ကိုရဲဟု ခေါ်ခိုင်းနေသေးသည်။ အတင်း ဝင်ရောနေသော ထိုလူကြောင့် ယခင်က တာဝန်သိစိတ်ရှိသူဟု ချီးကျူးခဲ့မိသည်ကိုပင် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းရတော့မည်။

"ဟုတ်ကဲ့ မှတ်ထားပါ့မယ်ရှင်"

"ကိုယ်တို့အချင်းချင်း မိတ်ဆက်စကား ပြောပြီးပြီဆိုတော့ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်သွားကြပြီနော်။ ကဲ တက် ဝတီအိမ် ကိုယ်လိုက်ပို့မယ်"

"ရှင် ..."

"ဘာတွေ အံ့ဩနေတာလဲ ဘာလဲ ကိုယ့်ကို မယုံလို့လား။ ညမှောင်နေပြီ မိန်ကလေး တစ်ယောက်တည်း ပြန်ဖို့ မသင့်တော်ဘူးလေ။ ဝတီအိမ်ထိ

သေချာ လိုက်ပို့ပေးမယ် တက်ပါ"

ညမှောင်နေသောကြောင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတည်း ပြန်ရန် မသင့်တော် ပါဟု သူပြောသည့်စကား မှန်သည်။ သို့သော် ယခုမှ စသိသော ထို ယောက်ျားနှင့်အတူလိုက်ခဲ့ရန် သင့်မသင့်ကို ဝတီ စဉ်းစားနေရ၏။

"ရ ရပါတယ် မှောင်နေပေမဲ့ ဝတီက ကြောက်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး"

"အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရောဗျာ"

သူ့ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုး၍ ထွက်မည့်ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်၌ ဝ တီ့အနောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ငမူးသမားများ၏ သီချင်းသံကို ပီပြင် စွာ ကြားလိုက်ရ၏။

"ဟေ့ ကောင်မလေး ဘာဆေးတွေများ စားထားလို့ ဒီလောက် လှနေရ တာတုန်း။ ဟေ့ဟေ့ ဝေ့ဝေ့"

ထိုအသံလည်း ကြားရော ဝတီ၏ ကြောက်စိတ်တို့သည် အတိုင်းအဆမဲ့ ဝင်ရောက်လာ၏။ ဝတီ့နားမှ ထွက်ခွာသွားသော ထိုလူကို လှမ်းအော်ခေါ် မိတော့သည်။

"ကိုရဲ ဝတီလည်း လိုက်မယ်"

ထိုညက ဝတီ့ကို အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ပေး၍ ကြီးကြီးတို့ကို သူ ကိုယ်တိုင်ပဲ သေချာ ရှင်းပြပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် နောက်နေ့တွင်လည်း ဝတီ၏လမ်းထိပ်တွင် တဝဲလည်လည် စောင့်ကြိုနေတတ်၏။ အလုပ်ဆင်း သည့်အချိန်၌လည်း လှိုင်ကို သတင်းလာမေးသည့်ပုံစံဖြင့် ညနေတိုင်း ရောက်လာတတ်သည်။ လှိုင်အား ဆိုင်ကယ်တိုက်မိသည့်ကိစ္စကို အကြောင်းပြု၍ တောင်းပန်သောအားဖြင့် အတင်းမုန့်လိုက် ဝယ်ကျွေး

ပြန်၏။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာ မနက်တိုင်း ဝတီ့ဆီလာ၍ အလုပ်
သို့ လိုက်ပို့ပေးပြန်သည်။ ကြီးကြီးတို့ကလည်း ဝတီ့အပေါ် ဂရုစိုက်ပေး
ရှာသည်ကို အကောင်းမြင်၍ အိမ်သို့ အဝင်အထွက်ပင် ပြုလာ၏။
တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခင်မင်မှု သံယောဇဉ် ပိုလာသည့်အချိန်တွင် သူ့ဘက်မှ
ချစ်ရေးဆိုလာသည်ကို ဝတီ မငြင်းသာတော့ပါ။ ဤသည်ကား သူနှင့် ဝတီ
တို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းလေး တစ်ပုဒ်ပင် ဖြစ်၏။

"ဝတီ ကိုယ်ပြောနေတာ ကြားရဲ့လား"

ကိုရဲနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ပုံကို ပြန်စဉ်းစားရင်းဖြင့် အတွေးလွန်နေသော ဝတီ့
လက်ကို ဆုပ်ကိုင် လှုပ်ယမ်းသည့်အချိန်မှ သတိပြန်ဝင်မိတော့သည်။

"ဆောရီးပါ ကိုရဲ ဝတီ အတွေးလွန်သွားလို့။ ကိုရဲ ဘာပြောလိုက်တာလဲ
ဟင်"

"ဝတီကလည်းကွာ ဘာလို့ မော်လမြိုင် ပြန်မှာလဲလို့ ကိုယ်မေးနေတာ။
ကိုယ့်ဘက်က ခွင့်မပြုနိုင်ဘူးနော်။ ဝတီ မော်လမြိုင် ပြန်ချင်တယ်ဆိုလည်း
ကိုယ် အထက်ကို စာတင်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်အတွက် ဆောက်လုပ်ရေးကိစ္စ
တွေကို မော်လမြိုင်ကို ပြောင်းပေးပါလို့။ အထက်က ပြောင်းမိန့်မပေးဘူး
ဆိုလည်း ကိုယ့်ဘက်က အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကို ထွက်စာတင်လိုက်ရုံပဲ။
အရေးကြီးတာက ဝတီ့ကို ကိုယ်မခွင့်နိုင်ဘူး။ ဝတီမရှိတဲ့မြို့မှာ ကိုယ်
ဘယ်လိုမှ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝတီ ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ။
ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဝတီ့ဘက်က ဘာမကျေနပ်စရာ ကိစ္စတွေ ရှိနေလဲ
ဟင်။ ကိုယ် ချက်ချင်း ပြင်ပေးပါ့မယ်"

"ကိုရဲရယ် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဝတီပြောချင်တာ တခြား ကိုရဲတွေေး
လိုက်တာက တလွဲတွေချည်းပါပဲလား။ ဝတီက နောက်ပတ်ကျရင် ခွင့်ယူပြီး
မော်လမြိုင်ကို အရင်ပြန်နှင့်မယ်။ နောက်(၃)ရက်နေမှ ကိုရဲတို့က လိုက်လာ

ကြပေါ့"

"ကိုရဲတို့"

ယခုချိန်ထိ နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေရှာသော ကိုရဲကိုကြည့်၍ ဝတီ ပြုံးလိုက်မိသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ ဝတီက အရင်ပြန်သွားပြီး ဝတီ့မိဘတွေကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြထားလိုက်မယ်။ ကိုရဲနဲ့ ကိုရဲမိဘတို့က နောက်(၃)ရက်နေမှ မော်လမြိုင်ကို လိုက်လာကြလေ"

"ဟင် ကိုယ့်မိဘတွေပါ ခေါ်ခဲ့ရမှာလား"

"ခေါ်ခဲ့ရမှာပေါ့ ကိုရဲက ဝတီ့ကို လက်ထပ်ဖို့အတွက် မိဘစုံရာနဲ့ လာတောင်းရမှာလေ ..."

ထိုစကားလုံးကြောင့် ရဲမင်းထိုက် မျက်ဝန်းများ အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ပြုံးကျယ် ဝိုင်းစက် သွားတော့သည်။ လက်ထပ်ရန် ပြောလိုက်သည့်အချိန်တိုင်း ခေါင်းခါ ငြင်းဆန်တတ်သော ချစ်သူသည် ယခုအချိန်တွင် မိဘစုံရာနှင့် လာတောင်းပါသတဲ့လား။

"ဟင် ဘယ် ဘယ်လို ဝတီ့ကို မိဘစုံရာနဲ့ လာတောင်းရမယ်။ ဒါ ဒါဆို ဝတီက ကိုယ့်ကို လက်ထပ်တော့မယ်ပေါ့"

"လာတောင်းခိုင်းပါတယ်ဆိုမှ လက်ထပ်မလို့ပေါ့ ကိုရဲရဲ့"

"ဟာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ဝတီရယ်။ ချစ်မဝတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူလေးကို ဇနီးအဖြစ် သိမ်းပိုက်နိုင်ပြီပေါ့"

ဝတီလည်း ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ကိုရဲလည်း သူ့ဘဝတွင် ဤနေ့လေးသည် အလွန်ပင် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းလှသည်ဟု မှတ်ယူလိုက်တော့၏။ ချစ်မဝသော ဇနီးလောင်းလေးကို ဖက်လျက် သူ့

အပြုံးတို့သည် အလွန်ပင် အသက်ဝင်လျက်။

အခန်း (၂)

လှိုင်ခြေလှမ်းတို့သည် မင်္ဂလာခန်းမထဲသို့ မဝင်ချင်ပါ။ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခဲ့ရသော သတို့သားနှင့် ညီအစ်မသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရသော သတို့သမီးတို့က လိုလိုလားလား အတင်းတိုက်တွန်း ဖိတ်ကြားမှုကြောင့် အားနာစွာဖြင့် မော်လမြိုင်မြို့ထိတိုင် လှိုင်ရောက်လာခဲ့မိသည်။ ခန်းမထဲသို့ ဝင်ရန် ခြေလှမ်းလိုက်သည်နှင့် လှိုင်ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းမှုတို့က အတိုင်းထက်အလွန် ခံစားလိုက်ရ၏။ ရစ်ဝိုင်းလာသော မျက်ရည်ဥတို့ လိမ့်ဆင်း ကျမလာခင် ထိုခန်းမထဲမှ အပြင်ပြန်ထွက်ရန် သူ့ခြေလှမ်းများကို လှည့်ပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကံဆိုးစွာဖြင့် မတွေ့ချင်သော မင်္ဂလာမောင်နှံက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်သွားလေ၏။

"ဟယ် လှိုင်"

ဝတီသည် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဝင့်ဝါလှိုင်ကို မြင်သည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ လှိုင်အနားသို့ အပြေးရောက်လာသည်။ မခွဲနိုင် မခွာရက်သော သတို့သားက လည်း သတို့သမီး သွားရာနောက် ပါလာပြန်၏။ လှိုင်တို့(၃)ဦး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံဖြစ်ကြတော့သည်။

"လှိုင်ရယ် နောက်ကျလိုက်တာ ဝတီက လှိုင်ကိုပဲ မျှော်နေတာ။ လှိုင် မလာဘူးဆိုရင် တကယ် စိတ်ဆိုးပစ်မှာလေ ..."

"လာမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တာပဲ ဝတီရယ် ..."

ဝမ်းနည်းစိတ်တို့ကို ဖုံးကွယ်လျက် ဟန်ဆောင်ပြုံးလေးဖြင့် ပြန်လည်

တုံ့ပြန်စကား ဆိုလိုက်သည်။

"ကဲ လာ ဝတီတို့တူတူ ဓာတ်ပုံတွဲရိုက်ရအောင်"

ဝတီဆွဲခေါ်ရာနောက် လှိုင် ပါသွားတော့သည်။ ကိုရဲလည်း အလွန်ချစ်ကြသော သူငယ်ချင်း နှစ်ဦးကို ပြုံးကြည့်နေ၏။

"ကိုရဲ ဘာတွေ ပြုံးနေတာလဲ ဒီကိုလာလေ။ ဝတီတို့(၃)ယောက် ဓာတ်ပုံတူတူ တွဲရိုက်ရအောင်"

"ဪ အင်အင် ကိုယ်လာပြီ"

ထိုနေ့က သတို့သားနှင့် သတို့သမီးတို့သည် ပြုံးပျော်နေကြသော်လည်း လှိုင်ရင်ထဲ ငိုကြွေးနေမိသည်။ လှိုင်အချစ်ကိုကျ မမြင်ရကောင်းလား ကိုရဲရယ်ဟု ပြစ်တင်ဝေဖန်စကား ပြောခွင့်မရှိတော့ပါ။ ကိုရဲကို ဝတီက ပိုင်ဆိုင်သွားခဲ့သောကြောင့် လှိုင်အတွက် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့သွားခဲ့သည်။ ကံမကုန်၍ ရေစက်ကျန်သေးလျှင် ကိုရဲကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရပါစေဟု လှိုင် ဆုတောင်းလိုက်မိ၏။

"ဟင် ဒါဆို ကြီးကြီးတို့က မော်လမြိုင်မှာ သွားနေတော့မယ်ပေါ့။ သမီးက ကြီးကြီးတို့ကို အားကိုးပြီး နေပါတယ်ဆိုမှ အဲလို မထားသွားနဲ့လေ ..."

ငိုမဲ့မဲ့ဖြင့် အတင်းပူဆာ ကပ်ချွဲနေသော တူမလေးကိုကြည့်၍ ဒေါ်စိန်ခိုင် ငိုရခက်ခက် ရယ်ရခက်ခက် ဖြစ်နေ၏။ ဒေါ်စိန်ခိုင်နှင့် ရွှေဝတီ၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေခိုင်တို့သည် ညီအစ်မရင်းချာများ ဖြစ်ကြသည်။ သားသမီး မထွန်းကားသော ဒေါ်စိန်ခိုင်သည် ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်ရွှေခိုင်၏ သားသမီးဖြစ်ကြသော တူမလေးရွှေညိုနှင့် တူမလေး ရွှေဝတီတို့ကို သားသမီးအရင်းသဖွယ် ချစ်ခင်၏။ အငယ်ဆုံးလေး ဝတီကိုတော့ ပိုမို အချစ်သည်းခဲ့သည်။

ယခုလည်း တူမလေးနှင့် မခွဲချင်သော်လည်း ဒေါ်စိန်ခိုင်၏ ယောက္ခမက အသက်ကြီး၍ ကျန်းမာရေး ချူချာလာသောကြောင့် သူနှင့်အတူ မော်လမြိုင်တွင် လာနေပေးပါရန် သားနှင့်ချွေးမကို တောင်းဆိုလာ၏။ ဒေါ်စိန်ခိုင်လည်း ယောက်ျားမျက်နှာနှင့် မငြင်းသာသောကြောင့် ယောက္ခမနှင့်သာ အတူနေထိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယခုနေနေသော အိမ်နှင့်ခြံကို တူမလေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးအပ်လိုက်၏။

"သမီးလေးရယ် ကြီးကြီးတို့က လက်ထပ်ပြီးကတည်းက မြဝတီမြို့မှာပဲ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့တာ ဘယ်ပြောင်းချင်ပါ့မလဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မပြောင်းမဖြစ်လို့ ပြောင်းလိုက်တာကို သမီးလေးက နားလည်ပေးနော်။ သမီးလေးကို ကြီးကြီးတို့က တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ သမီးလေးဘေးမှာ အမြဲတူတူရှိနေပေးပြီး ဂရုစိုက်ပေးမယ့် ခင်ပွန်းကောင်းလည်း ရှိနေပြီလေ။ သမီးတို့ လင်မယားက ကြီးကြီးတို့ရဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲ နေရမယ်နော်။ ဘယ်မှ ပြောင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။"

"ဟင့်အင်း မရဘူး ကြီးကြီးတို့ မော်လမြိုင်မှာ သွားနေရင် သမီးလည်း လိုက်မှာပဲ"

"သမီးက မော်လမြိုင်မှာ လိုက်နေတော့ မောင်ရဲမင်းက ဘယ်မှာ နေရမှာတုံး"

"ကိုရဲရဲ ဆောက်လုပ်ရေးက မြဝတီမှာဆိုတော့ ဒီမှာပဲ နေခဲ့ပေါ့"

ကြီးတော်နားတွင် ကပ်ချဲနေသော ရွှေဝတီကို ဒေါ်စိန်ခိုင်၏ ယောက်ျား ဖြစ်သူ ဦးဝင်းအောင်နှင့် ကိုရဲတို့က ပြုံး၍ ထိုင်ကြည့်နေကြသည်။

"အိုး ... ဘယ်ဖြစ်မတုန်း သမီးလေးရယ်။ အခုမှ ယူခါစ လင်မယားတွေက ဘယ့်နှယ် တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ ခွဲနေရမှာတုန်း။ လူကြားလို့မှ မကောင်းကွယ်"

"မသိဘူး ကြီးကြီးတို့နဲ့ပဲ လိုက်နေမယ်"

"ကဲပါ မဖြစ်နိုင်တာတွေ ပြောပြီး စိတ်ကောက် မနေပါနဲ့။ ကြီးကြီးကိုချစ်ရင် ကြီးကြီးပြောသလိုပဲ နေလိုက်နော်"

"ဟုတ်သားပဲ ဝတီကလည်း ကြီးကြီးပြောသလိုပဲ လက်ခံလိုက်နော်"

ပြီးလျက် ထိုင်ကြည့်နေရင်းမှ မနေသာ မထိုင်သာ ကိုရဲလည်း ဝင်ပြောလိုက်တော့သည်။

"ကိုရဲနော် ဘာမှလည်း မသိဘဲနဲ့ ဝင်မပြောနဲ့။ ဒီမှာ စိတ်ကောက်နေတာ"

"ကိုယ့်မိန်းမကလည်းကွာ စိတ်မကောက်ပါနဲ့။ ကြီးကြီးတို့က မော်လမြိုင်မှာ သွားနေတော့ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။ ကြီးကြီးတို့ကို သတိရရင် ကိုရဲကိုယ်တိုင် မော်လမြိုင်ကို လိုက်ပို့မှာပေါ့။ ပြီးတော့ ကြီးကြီးတို့ မြဝတီမှာ မရှိကြတော့လည်း ကိုယ်က ဝတီကို ပိုဂရုစိုက်ပြီး ပိုချစ်ပေးမှာပေါ့။ ကြီးကြီးတို့နဲ့တောင် အချစ်ပြိုင်စရာ မလိုတော့ဘူး။ နော် ကြီးကြီး"

"အေ့လေ ဟုတ်ပဲ။ ကိုယ့်ယောက်ျားဆီက အချစ်တွေအားလုံး သမီးပဲ ပိုရမှာ။ အဲဒါ မကောင်းဘူးလား"

"ဟာ ... ကြီးကြီးတို့ကလည်း မကောင်းပါဘူး။ ကိုရဲနော် လူကြီးတွေရှေ့မှာ မဆင်မခြင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ စည်းမစောင့်တဲ့ ပါးစပ် လာခဲ့"

လူကြီးများရှေ့တွင် အချစ်စကားများ ပြောရလေသလားဟု စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ကိုရဲ၏ ဗိုက်ခေါက်ကို အားပါပါနှင့် ဆွဲလိမ်လိုက်တော့သည်။

"အာလာလား သေပါပြီ။ ကြီးကြီးတူမက ယူတာတောင် မကြာသေးဘူး။ ကျွန်တော့်ကို နှိပ်စက်နေပြီဗျ။ ချစ်တော့လည်း ဒီလောက်ကတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိရမှာပေါ့လေ။ နော် ဝတီ"

"ဟားဟားဟား ..."

နာကျင်သွားသည့်ကြားမှ အမှတ်သည်းခြေမရှိ ဇနီးဖြစ်သူကို ရွတ်နောက်နောက် လှမ်းစနိုင်သေးသောကြောင့် ဒေါ်စိန်ခိုင်တို့ လင်မယား ရယ်မောလိုက်ကြသည်။ ဝတီကတော့ ရှက်ပြုံးကလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့သွား ရှာ၏။

"လှိုင်ရယ် သိပ်စိမ်းကားတာပဲနော် အိမ်လာလည်ဖို့အရေး ဖုန်းဆက်ခေါ် တာ မရလို့ ပွဲရုံရှေ့ထိ စောင့်ဖမ်းပြီး ခေါ်ရတယ်။ တကယ်ပါပဲ စိတ်ဆိုး တယ်နော် ဟွန့်"

အိမ်တံခါး သော့ဖွင့်ရင်းဖြင့် ပါးစပ်မှ ပွစိပွစိ ပြောနေရှာသော ဝတီကြောင့် လှိုင်ပြုံးမိသည်။ အိမ်ထောင်ကျသွားသော်လည်း လှိုင်အပေါ် အခင်အမင် မပျက် ဆက်ချစ်ပေးရှာသော သူငယ်ချင်းကို ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။ ကိုရဲ အပေါ် တစ်ဖက်သတ် ပြစ်မှားနေမိသော သူ့စိတ်ကိုလည်း သူ့ဘာသာ အပြစ်တင် နေမိပြန်သည်။ ကိုရဲကို မေ့နိုင်ရန် ဝတီနှင့် အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကာ နေခဲ့သော်လည်း ယနေ့တော့ မကြာမီ အလုပ်က ပြန်လာတော့မည့် မေ့မရသော ကိုရဲနှင့် ဆုံရပေဦးမည်။

"ပြောပါဦး လှိုင်ရဲ့ ဝတီ အိမ်ထောင်ကျသွားတော့ ဆက်မခင်ချင်တော့ဘူး ပေါ့ ဟုတ်လား"

ဝတီသည် အအေးခွက် ချပေးရင်းဖြင့် စိတ်ဆိုးသကဲ့သို့ မေးလာပြန်၏။

"မဟုတ်ရပါဘူး ဝတီရယ်။ ဝတီတို့က ယူခါစ ဇနီးမောင်နှံတွေဆိုတော့ လှိုင်က အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ အိမ်လာလည်ရင် မသင့်တော်ဘူး ထင်လို့ပါ။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက အလိုက်သိပေးတာကို ဝတီစုတ် သူများကို အပြစ်တင် ဖို့ပဲ သိတယ် ဟွန့်"

"ဟီး ... အဲလိုလား"

"ဝတီရေ ကိုယ်ပြန်လာပြီနော်"

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး အဆင်ပြေ၍ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြချိန် အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံနှင့်အတူ ကိုရဲသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။

"ဪ လှိုင်လည်း ရောက်နေတာလား"

"ရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ကိုရဲရေ။ ဝတီကိုယ်တိုင် ပွဲရုံရှေ့မှာ သွားစောင့်ပြီး အတင်းဆွဲခေါ်လာရတာ"

"ဟင် ဒါဆို ဝတီက အဲဒီပွဲရုံရှေ့ထိ ဘာနဲ့သွားတာတုံး"

"လမ်းလျှောက်သွားတာပေါ့ ကိုရဲရဲ"

"ဟာ ... အဝေးကြီးကို ကိုယ့်မိန်းမ ခြေထောက်တွေ ညောင်းသွားမှာပေါ့။ ညကျမှ ကိုယ်နှိပ်ပေးမယ်နော်"

"ကိုရဲနဲ့ လက်မထပ်ခင်ကတည်းက ဒီကနေ ပွဲရုံထိ လမ်းလျှောက်သွားနေကျပါ။ အခုမှ အကဲပိုနေပြန်ပြီ အဟင်းဟင်း ..."

"ပိုရမှာပဲ ကိုယ့်မိန်းမ ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတာ။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ဘာမှ မလုပ်စေချင်လို့ ကြက်သွန်ဖြူ ပွဲရုံအလုပ်ကိုတောင် ထွက်ခိုင်းလိုက်တာလေ"

ကြင်စဦး ဇနီးမောင်နှံတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အလွန်ပင် အချစ်ပိုနေကြသည်။ သူများအမြင်တွင် အားကျစရာ ကောင်းနေသော်လည်း လှိုင်ရင်ထဲတွင်တော့ ဝမ်းနည်းစိတ်နှင့်အတူ မနာလို ဝန်တိုမှုတို့က လိမ့်တက်လာ၏။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲ မမြင်နိုင်ကြသော ထိုစုံတွဲအတွက် သူ့ဘက်ကလည်း ဟန်ဆောင်အပြုံးတို့ဖြင့်သာ တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

"အမလေး ရှင်တို့လင်မယားတွေ ဒီလောက် အကဲပိုနေကြမှတော့ ဒီက

အပျိုကြီးက အရှက်ကြီးတယ်နော်။ ရှောင်ပေးတဲ့အနေနဲ့ အလိုက်သိစွာ ပြန် ရတော့မလားဟင် အဟင်းဟင်း ..."

ထိုအခါကျမှ ဝတီလည်း ရှက်သွားတော့၏။ ယောက်ျားဖြစ်သူကို မျက် စောင်းတစ်ချက် ပစ်ထည့်ရင်း ထိုသို့ အရှက်ပြေ ပြောလိုက်သည်။

"ကိုရဲ အကဲပိုနေလို့ လှိုင်ကတောင် ပြောနေပြီ။ သွား အထဲဝင်တော့"

"ဟုတ်ပါပြီ ကိုယ့်မိန်းမရယ် အရှက်ပိုပြီး မျက်စောင်းတွေ ပစ်ကျွေးနေ တာ ကြောက်လိုက်တာ အဟွန်းဟွန်း။ ဒါနဲ့ တစ်ခါတည်း ပြောထားမယ် နော်။ နောက်ဆို လှိုင်ကို အိမ်ခေါ်လာစေချင်ရင် ကိုယ့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက် လေ။ ကိုယ့်အလုပ်ကနေ စောစောဆင်းပြီး လှိုင်ကို ဝင်ခေါ်ခဲ့ပေးမှာပေါ့"

"အိုး အားနာစရာ တကူးတက အလုပ်ပျက်ခံပြီး မလာပါနဲ့ ကိုရဲရယ် ..."

"အဲလိုပဲ သူကလေ အရမ်းပိုလွန်းနေတာ သိလား လှိုင်။ တစ်နေ့တစ်နေ့ အမြင်ကတ်လာပြီ"

"ပိုတော့ရော ဘာဖြစ်လဲကွာ။ ကိုယ့်မိန်းမကို ကိုယ်ချစ်လို့ ပိုတာပေါ့ အ ဟွန်းဟွန်း ..."

ရဲမင်းထိုက်သည် ဇနီးဖြစ်သူကို စနောက်လျက် နောက်ဖေး မီးဖိုချောင်ထဲ သို့ ပြေးဝင်သွားတော့သည်။

"ဟာ ကိုရဲ နေပါစေ နောက်မှတွေ့ဦးမယ် ဟွန်း"

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဝတီရယ်။ ကိုရဲက ဝတီ့ကို ချစ်လို့ လိုက်စနေတာပါ။ လှိုင်တောင် ဝတီတို့ အိမ်ထောင်ရေးကို အားကျလာပြီနော်"

"အံ့မယ် အံ့မယ် ပြောစမ်းပါဦး။ ဒီအပျိုကြီးက အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီဆိုတော့ အချစ်တွေ့နေပြီပေါ့"

ထိုသို့ မေးလိုက်သည့်ချိန် လှိုင်မျက်နှာ ညှိုးကျသွားသည်ကို ဝတီ

သတိထားလိုက်မိသည်။ လှိုင်က ဆွေးမြည့်သော မျက်ဝန်းတို့နှင့်အတူ လေးပင်သော စကားလုံးတို့ဖြင့် ဝတီကို ရင်ဖွင့်စကား ပြောလိုက်၏။

"လှိုင်ရင်ထဲမှာ အမြဲသိမ်းပြီး ချစ်ရသူတော့ ရှိတာပေါ့ ဝတီရယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အခုတော့ အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီလေ။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရတော့ပေမဲ့ ဒီ အတိုင်းလေးပဲ လှိုင်ရင်ထဲမှာ သိမ်းထားပြီး ဆက်ချစ်နေရုံပေါ့"

"လှိုင်ရဲ့ ကံမကောင်းတဲ့ အချစ်ရေးအကြောင်းကို မေးလိုက်မိလို့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အရင်တုန်းက ဝတီကို မ ပြောပြခဲ့ဖူးဘူးနော်"

"မပြောပြသေးတာပါ ဝတီရယ်။ တစ်နေ့နေ့တော့ သူ့စိတ်တွေ လှိုင်ဆီ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိလို့ပါ"

"လှိုင်ချစ်တဲ့သူက ဘယ်သူလဲဟင် အခုရော သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ"

"ဝတီ ဘာလို့ ရေဖြည့်ထားတာလဲ။ ကိုယ်အလုပ်က ပြန်လာရင် ဝတီ ရေချိုးဖို့ ရေဖြည့်ပေးမယ်လို့ ပြောထားခဲ့တယ်လေ။ ဘာလို့ ပင်ပန်းတာ တွေ လျှောက်လုပ်နေတာလဲ"

ဖြေရခက်သော ဝတီမေးခွန်းအတွက် အကျပ်ရိုက်နေစဉ် မီးဖိုချောင်ထဲ မှ အလျင်စလို ပြေးထွက်လာသော ကိုရဲကြောင့် တော်ပါသေးသည်ဟု ပြော ရတော့မည်။

"ဝတီရေချိုးဖို့ကအစ လိုက်လုပ်ပေးနေရရင် ကိုရဲ ပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ"

"ကိုယ်က ဝတီ ပင်ပန်းမှာကိုပဲ စိတ်ပူတာ။ နောက်ဆို ဘာမှမလုပ်နဲ့ကွာ ကိုယ့်စကား နားထောင်"

"ကိုရဲကလည်း ဝတီက ဘာမှမလုပ်ရတော့ ပျင်းတာပေါ့။ မနက်ဆိုလည်း ထမင်းဟင်း ဝိုင်းကူချက်ပြီးမှ အလုပ်သွားတယ်။ ဒီကြားထဲ အလုပ်သွားခါ

နီး အဝတ်အစားတွေပါ လျှော်သွားသေးတာမလား။ ကိုရဲကပဲ အစစအရာရာ အကုန်လိုက်လုပ်ပေးနေတော့ ဝတီက အိမ်ရှင်မ မပီသဘူး ဖြစ်နေမှာပေါ့"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ချစ်လို့ လိုက်လုပ်ပေးတာ ဘယ်သူ ဘာပြောပြောကွာ။ မရဘူး နောက်ဆို အခုလို ရေဖြည့်ထားတာမျိုးတွေ မ လုပ်နဲ့နော် ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်အလုပ်က ပြန်လာမှ ဝတီရေချိုးဖို့ အတွက် ရေဖြည့်ပေးမယ်"

"အမလေး နားငြီးလိုက်တာ။ ဟုတ်ပါပြီရှင် နောက်ဆို ဝတီ ဘာမှ မလုပ် တော့ပါဘူးနော်။ ပိုကို ပိုလွန်းတယ် သူပဲ ဖြစ်ပျက်နေတာ ဟွန့်"

"ကဲ ဒီလင်မယားတွေ အချစ်စမ်းကြရင်းနဲ့ပဲ ရန်ဖြစ်ကြတော့မယ်။ လင်မယားကြားထဲ လှိုင်တော့ ဝင်မပါဘူးနော်။ ပြန်တော့မယ် ဝတီရေ"

"ဟယ် ပြန်တော့မို့လား ခဏနေဦး။ ကိုရဲ လှိုင်ကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်ဦးလေ ..."

"ရပါတယ် ဝတီရယ်။ လှိုင်ဘာသာ ပြန်လိုက်ပါ့မယ်"

"အားနာစရာ မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က သိကျွမ်းခဲ့တာလည်း ကြာ ပြီမလား။ ခဏစောင့်နော် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပေးမယ်။ ကဲ ဝတီ ထ"

"ဟင် ဘာလဲ"

"ဘာလဲ လုပ်မနေနဲ့ ဘယ်နှနာရီ ထိုးပြီလဲ"

"(၅)နာရီ ထိုးနေပြီလေ"

"ညနေ (၅)နာရီ ထိုးနေပြီ။ ထ ရေသွားချိုးတော့။ ကိုယ် သနပ်ခါး သွေး ထားပေးမယ်"

"ဟင် လှိုင်ကို လိုက်ပို့ရဦးမယ်လေ ..."

"ဝတီတို့တွက် သနပ်ခါး သွေးပြီးရင် လိုက်ပို့လိုက်မယ်လေ။ လှိုင် (၅)မိနစ် လောက်ပဲ ခဏစောင့်နော်"

"ရပါတယ် လှိုင် အိမ်ပြင်မှာပဲ လေကောင်းလေသန့် ရှူရင်းနဲ့ စောင့်နေလို က်ပါ့မယ်"

လှိုင်လည်း အလိုက်သိစွာဖြင့် အိမ်ပြင် ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

"ကဲ ကိုယ့်မိန်းမက ရေသွားချိုးတော့"

ဝတီတို့ကို ရေချိုးခန်းထဲသို့ တွန်းပို့ပြီးနောက် သနပ်ခါး အမြန် သွေး ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝတီတို့ ရေချိုးခန်းရှေ့ ရောက်လာကာ အသံပြု လိုက်၏။

"ဝတီရေ ကိုယ် သနပ်ခါး သွေးထားပြီးပြီနော်။ မြန်မြန်ရေချိုးပြီး လိမ်း လိုက်တော့နော်"

"ဟုတ်ပါပြီ မြန်မြန် သွားပါတော့ အိမ်ရှေ့မှာ လှိုင်စောင့်နေတာ အားနာ စရာကြီး"

"အဲဒါဆို ကိုယ် လှိုင်ကို သွားပို့လိုက်ဦးမယ်နော်။ အခု ပြန်လာမှာ မြန်မြန် ရေချိုးပြီး သနပ်ခါး လိမ်းထားနော် အအေးမပတ်စေနဲ့။ ကိုယ်ပြန်လာရင် ရေချိုး ပြီးနေရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးဦးရစ်ရယ် မြန်မြန် သွားပါတော့ဆို"

အမြန်သွားရန် မောင်းထုတ်လိုက်သောကြောင့် ကိုရဲ ထွက်သွားသည် ထင်၏။ ကိုရဲ၏ ဆိုင်ကယ်နှိုးစက်သံသဲ့သဲ့ကို ရေချိုးခန်းထဲမှ ဝတီ ကြားလိုက်ရသည်။ ဝတီတို့အပေါ် အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ပေးရှာသော ချစ်သူကို ခင်ပွန်းအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် မှန်ကန်သော ရွေးချယ်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ရှေးလူကြီးများ ပြောဖူးသော စကားတစ်ခွန်း ရှိခဲ့

သည်။ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် ထိထိုးသည်နှင့် တူ၏။ ယခုဆိုလျှင် ရွှေဝတီ၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ထိပေါက်သွားသည်ဟု ပြောရမည်။ ဝတီ သူ့အိမ်ထောင်ရေးကို အလွန်ပင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေမိသည်။

‘‘ခလွမ်း’’

"အ ကျွတ်ကျွတ် နာလိုက်တာ"

ရေချိုးရန် ရေတစ်ခွက်ပြည့် ခပ်လိုက်သည့်ချိန် စတီးရေခွက်သည် ဝတီ့လက်ထဲမှ လွတ်ကျသွားတော့သည်။ ဝတီ၏ လက်ဆစ်လည်း အလွန်ပင် နာကျင်နေ၏။

"အား ... ခုတလော လက်ဆစ်တွေ ခြေဆစ်တွေ ခဏခဏ ဘာကြောင့် နာနေရတာလဲ"

နာကျင်သွားသော သူ့လက်ဆစ်ကို သူ့ဘာသာ ဆုပ်ကိုင် နှိပ်နယ်ရင်းဖြင့် ညည်းတွားလိုက်သည်။ မကြာခဏ လက်ဆစ် ခြေဆစ်များ ကိုက်ခဲတတ်သည့်အကြောင်း ကိုရဲကို ပြောပြလိုက်မည်ဆိုလျှင် ချစ်တတ်လွန်းသော ခင်ပွန်းဖြစ်သူက စိတ်ပူလွန်ကာဖြင့် မစားနိုင် မသောက်နိုင် ဖြစ်တော့မည့် ပုံစံကို မြင်ယောင်ရင်းဖြင့် ဝတီ ပြုံးလိုက်မိ၏။
